

„EVANGELII GAUDIUM – RADOST EVANĐELJA“ (1)

Drage sestre!

U Vatikanu je 26. studenoga 2013. godine predstavljena i objavljena apostolska pobudnica pape Franje "Evangelii Gaudium" (Radost Evanđelja) u kojoj Papa razlaže temu naviještanja evanđelja u današnjem svijetu. Apostolska pobudnica je plod 13. redovne opće Biskupske sinode koja je o temi „Nova evangelizacija za prenošenje kršćanske vjere“ održana u Vatikanu od 7. do 28. listopada 2012. godine. Papa je na sinodi sudjelovao kao kardinal Bergoglio i pobudnici daje duboki osobni pečat i u njoj nam naznačuje i otkriva *program svog pontifikata*.

Papa Franjo poziva Crkvu da se otvori i „iziđe“ iz svojih „sigurnih“ prostora i uhodanih načina djelovanja te da se stavi u službu svijeta, posebice siromašnih i rubnih ljudi. Papa želi potaknuti istinsku obnovu Crkve prema zahtjevima II. vatikanskog koncila.

Otvoreno govori o problemima u Crkvi koji su zapreka Evanđelju, vjeri i obraćenju, a onda i naviještanju vjere u današnjem svijetu.

Papa se zalaže za vjerodostojnu i poniznu Crkvu koja izlazi iz sebe i služi ljudima, prepoznatljivu po *milosrdnoj ljubavi* prema svakom čovjeku, na poseban način prema najslabijima i iznosi crkveni nauk *o socijalnoj dimenziji vjere*.

Papa daje vrlo važne poticaje, naznačuje putove, korigira stavove i hrabro označuje moguće prepreke na putu Crkve prema njezinoj preobrazbi i evangelizacijskoj službi u suvremenom svijetu.

Struktura apostolske pobudnice

1. **Radost koja se obnavlja i dijeli s drugima:** br. 2-8
2. **Blaga i okrepljujuća radost evangelizacije:** br. 9-13
3. **Nova evangelizacija za prenošenje vjere:** br. 14-18

Prvo poglavlje: MISIJSKA PREOBRAZBA CRKVE

br. 19

1. Crkva koja izlazi

br. 20-23

a. Preuzeti inicijativu, uključiti se, pratiti, davati ploda i radovati se: br. 24

2. Pastoralni rad u preobrazbi

br. 25-26

a. Neodgodiva crkvena obnova: br. 27-33

3. Iz srca evanđelja

br. 34-39

4. Poslanje protkano ljudskim ograničenjima

br. 40-45

5. Majka otvorena srca

br. 46-49

Drugo poglavlje: U KRIZI ZAJEDNIČKOG ZAUZIMANJA

br. 50

1. Neki izazovi današnjeg svijeta: br. 52-67

a. Izazovi inkulturacije: br. 68-70

b. Izazovi gradskih kultura: br. 71-75

2. Iskušenja s kojima se suočavaju pastoralni djelatnici: br. 76-77

a. „Da“ izazovu misijske duhovnosti: br. 78-80

b. „Ne“ egoističnoj mlitavosti: br. 81-83

c. „Ne“ sterilnom pesimizmu: br. 84-86

d. „Da“ novim odnosima koje je donio Krist: br. 87-92

e. „Ne“ duhovnoj svjetovnosti: br. 93-97

f. „Ne“ ratu među nama: br. 98-101

g. Ostali crkveni izazovi: br. 102-109

Treće poglavlje: NAVIJEŠTANJE EVANĐELJA

br. 110

1. Čitav Božji narod naviješta evanđelje

br. 111

a. Narod za sve: br. 112-114

b. Jedan narod s mnogo lica: br. 115-118

c. Svi mi smo učenici misionari: br. 119-121

d. Evangelizacijska snaga pučke pobožnosti: br. 122-126

e. Od osobe do osobe: br. 127-129

f. Karizme u službi evangelizacijskog zajedništva: br. 130-131

g. Svijet kulture, znanosti i naobrazbe: br. 132-134

2. Homilija

br. 135-136

a. Liturgijsko ozračje: br. 137-138

b. Majčinski razgovor: br. 139-141

c. Riječi od kojih plamti vatra u srcima: br. 142-144

3. Priprema za homiliju

br. 145

a. U službi istine: br. 146-148

b. Osobni odnos s Božjom riječju: br. 149-151

c. Duhovno čitanje: br. 152-153

d. U oslušivanju naroda: br. 154-155

e. Odgojna sredstva: br. 156-159

4. Evangelizacija za produbljivanje *kerygme*

br. 160-162

a. Kerigmatska i mistagoška kateheza: br. 163-168

b. Osobno praćenje u procesima rasta: br. 169-173

c. O Božjoj riječi: br. 174-175

Četvrto poglavlje: SOCIJALNA DIMENZIJA EVANGELIZACIJE

br. 176

1. Zajedničarski i socijalni učinci *kerygme*

br. 177

a. Ispovijedanje vjere i socijalna zauzetost: br. 178-179

b. Kraljevstvo koje nas poziva: br. 180-181

c. Učenje Crkve o socijalnim pitanjima: br. 182-185

2. Uključivanje siromašnih u društvo

br. 186

a. U jedinstvu s Bogom poslušajmo vapaj: br. 187-192

b. Vjernost evanđelju da ne bismo uzalud trčali: br. 193-196

c. Povlašteno mjesto siromašnih u Božjem narodu: str. 197-201

d. Gospodarstvo i raspodjela prihoda: br. 202-208

e. Briga za ranjive: br. 209-216

3. Opće dobro i socijalni mir

br. 217-221

a. Vrijeme je važnije od prostora: br. 222-225

b. Jedinstvo prevladava nad konfliktom: br. 226-230

c. Stvarnost je važnija od ideje: br. 231-233

d. Cjelina nadilazi dio: br. 234-237

4. Socijalni dijalog kao doprinos miru

br. 238-241

a. Dijalog između vjere, razuma i znanosti: br. 242-243

b. Ekumenski dijalog: br. 244-246

c. Odnosi sa židovstvom: br. 247-249

d. Međureligijski dijalog: br. 250-254

e. Socijalni dijalog u kontekstu vjerske slobode: br. 255-258

Peto poglavlje: DUHOM ISPUNJENI EVANGELIZATORI

br. 259-261

1. Motivacija za novi misionarski polet

br. 262-263

a. Osobni susret s Isusovom ljubavlju koja spašava: br. 264-267

b. Duhovno zadovoljstvo što smo narod: br. 268-274

c. Tajanstveno djelovanje Uskrsloga i njegova Duha: br. 275-283

2. Marija, majka evangelizacije

br. 284-286

a. Zvijezda nove evangelizacije: br. 287-288

xxxxx

Drage sestre, Sveti Otac apostolsku pobudnicu započinje riječima:

1. „**RADOST EVANĐELJA ispunja srce i čitav život svakog onog koji susretne Isusa**“. Drage sestre, kako je kod mene? Koje je moje iskustvo? Tko je i što je izvor more radosti? Gdje i u kome je moja radost? Sveti Otac nastavlja: „**Oni koji prihvate njegovu ponudu spasenja oslobođeni su od grijeha, žalosti, duhovne praznine i osamljenosti**“. Imam li iskustvo te slobode od grijeha, žalosti, duhovne praznine i osamljenosti? Sveti Otac navodi i svjedoči: „**S Isusom Kristom radost se uvijek iznova rađa**“. Ima li je i u kojoj se mjeri u meni iznova rađa – rađa li se? Sveti Otac nastavlja: „**U ovoj se pobudnici želim obratiti kršćanskim vjernicima i pozvati ih na novu etapu evangelizacije označenu tom radošću i pokazati put kojim Crkva treba ići u godinama koje su pred nama**“. Drage sestre, iz ovih par misli otkrivamo da ta nova „**etapa evangelizacije**“ treba biti prožeta radošću kao posljedica susreta s Kristom koji je u središtu naše vjere. Molimo da tako i bude!

1. Radost koja se obnavlja i dijeli s drugima

2. Sveti Otac upozorava na opasnosti po duhovni život, a to su: „**pustoš i tjeskoba koje se rađaju iz samodopadnog i gramzivog srca, grozničavo traženje površnih užitaka i izolirane savjesti**“. U takvim situacijama „**kada je duhovni život zaokupljen isključivo vlastitim interesima i brigama, u njemu nema više prostora za druge, nema mjesta za siromašne, Božji se glas više ne sluša, ne uživa se više slatka radost njegove ljubavi, ne osjeća se zanos za činjenjem dobrih djela**“. Te opasnosti vrebaju i vjernike i oni koji podlegnu „**pretvaraju se u ogorčene, nezadovoljne osobe u kojima nema života**“. Ne vrebaju li te opasnosti i nas koji smo se odazvali da Gospodina izbliza slijedimo? Ima li ogorčenosti i nezadovoljstva među nama? „**Na taj se način zasigurno ne živi dostojanstvenim i ispunjenim životom, to nije ono što je Bog želio za nas, to nije život u Duhu koji izvire iz srca Krista uskrsloga**“, poručuje sveti Otac.

3. Zato Sveti Otac poziva sve vjernike „**u kojem god da se mjestu ili situaciji nalazili, da već danas obnove svoj osobni susret s Isusom Kristom ili, bar da donesu odluku da će se otvoriti i dopustiti mu da se susretne s njima, da će ga tražiti svakog dana bez prestanka**“. Taj poziv je upućen svima, „**nitko nije isključen iz radosti koju donosi Gospodin**“ i nitko nema razloga osjetiti se nepozvanim. „**One koji poduzmu taj rizik Gospodin neće razočarati. I kada netko učini mali korak prema Isusu, tada shvati da je on već unaprijed raširenih ruku očekivao njegov dolazak. To je trenutak da se kaže Isusu Kristu: 'Gospodine, dao sam se prevariti. Na bezbroj sam načina bježao od tvoje ljubavi, ali evo me sada ovdje ponovno da obnovim svoj savez s tobom. Trebam te. Spasi me, Gospodine, još jednom. Primi me još jednom u svoje otkupiteljske ruke.'** Kako je lijepo vratiti mu se svaki put kada se izgubimo! Ponavljam još jednom: Bog se nikada ne umara opraštati, mi smo ti koji se umaramo tražiti njegovo milosrđe. On koji nas je pozvao oprostiti 'sedamdeset puta sedam' (Mt 18,22) daje nam primjer: on oprašta sedamdeset puta sedam. Uvije iznova diže nas i stavlja na svoja ramena. Nitko nam ne može oduzeti dostojanstvo koje nam daje ta bezgranična i neiscrpna ljubav. Nježnošću koja nas nikada neće razočarati i koja nam uvijek može vratiti radost on nam omogućuje podići glavu i ponovno krenuti ispočetka. Nemojmo bježati od Isusova uskrsnuća, nikada ne smijemo

odustati, ma što god da se dogodilo. Nitko nas ne može tako nadahnuti kao njegov život koji nas tjera da idemo dalje!“

4. Sada Sveti Otac iz starozavjetnih knjiga navodi neka mjesta u kojima je **„najavljena radost spasenja koja će se obilno izliti u mesijanska vremena.“** Prorok Izaija iščekivanog Mesiju pozdravlja s klicanjem: **„Ti si radost umnožio, uvećao veselje“ (Iz 9,2)** a stanovnike Siona poziva da ga dočekaju s pjesmama: **„Kličite i radujte se!“ (Iz 12,6)**. Potrebno je osobno iskustvo posredovati drugima. **„Na visoku se usponi goru, glasniče radosne vijesti, Sione! Podigni snažno svoj glas, glasniče radosne vijesti, Jeruzaleme!“ (Iz 40,9)**. Sve stvoreno već sudjeluje u radosti spasenja: **„Kličite, nebesa, veseli se, zemljo, podvikujte, planine, od veselja; jer Jahve tješi narod svoj, on je milosrdan nevoljnima“ (Iz 49,13)**.

„Zaharija, gledajući dan Gospodnji, poziva narod da klicanjem pozdravi Kralja koji dolazi ponizan jašući na magarcu: 'Klikni iz sveg grla, Kćeri sionska! Viči od radosti, Kćeri jeruzalemska! Tvoj kralj se evo tebi vraća: pravičan je i pobjedonosan'“ (Zah 9,9). Sveti Otac veli da je za njega najuzbudljiviji tekst proroka Sefanije i da ga pri ponovnom čitanju uvijek dirne: **„Jahve, Bog tvoj, u sredini je tvojoj, silni spasitelj! On će se radovati tebi pun veselja, obnovit će ti svoju ljubav, kliktat će nad tobom radosno“ (Sef 3,17)**.

Sveti Otac na završetku ovih navoda iz starozavjetnih knjiga piše: **„To je radost koja se živi u malim stvarima svakodnevnog života, kao odgovor na usrdni poziv Boga našeg Oca: 'Sine moj, imaš li štogod, priušti sebi...Ne uskrađuj sebi sadašnje sreće' (Sir 14,11.14)**. Kolika se samo očinska nježnost nazire iza tih riječi!“

5. Sada Sveti Otac navodi neka mjesta i iz novozavjetnih knjiga. On piše: **„Evandjelje, u kojem blista slavni Kristov križ, neprestano nas poziva na radost. Anđelov pozdrav Mariji: 'Raduj se' (Lk 1,28)**. Prilikom Marijina posjeta Elizabeti, Ivan je zaigrao od radosti u utrobi svoje majke (usp. Lk 1,41). U svojem himnu Marija svečano izjavljuje: **'klikče duh moj u Bogu, mome spasitelju' (Lk 1,47)**. Kad Isus započinje svoju službu, Ivan kliče: **'Ta se moja radost upravo ispunila' (Iv 3,29)**. Sam Isus **'uskliknu ... u Duhu Svetom' (Lk**

10,21). Njegova je poruka izvor radosti: 'To sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna' (Iv 15,11). Naša se kršćanska radost napaja na vrelu njegova prepunog srca. On obećava učenicima: 'Vi ćete se žalostiti, ali žalost će se vaša okrenuti u radost' (Iv 16,20). A zatim dodaje: 'Ja ću vas opet vidjeti; i srce će vam se radovati i radosti vaše nitko vam oteti neće' (Iv 16,22). U Djelima apostolskim čitamo da su prvi kršćani 'u radosti...uzimali hranu' (Dj 2,46). Gdje god su učenici prolazili, nastajala bi 'velika radost' (Dj 8,8), a oni, usred progona, 'ispunjali se radošću' (Dj 13,52). Jedan etiopski dvoranin, netom je kršten, 'radosno nastavi svojim putem' (8,39), tamničar 'se zajedno s svim domom obradova što je povjerovao Bogu' (Dj 16,34). Na kraju ovih navoda Sveti Otac se pita: „Zašto ne bismo i mi ušli u tu rijeku radosti?“ Jesam li ušao? Ulazim li? Gdje se nalazim?

6. Nažalost, nastavlja Sveti Otac, „**ima kršćana čiji život izgleda kao korizma bez Uskrsa**“. Može nas snaći ova ili ona nevolja, ova ili ona tragedija, ali ništa ne bi smjelo u nama uništiti tu temeljnu istinu i uvjerenje da smo „**beskrajno ljubljeni**“. Pozvani smo, usprkos svim tugama i žalostima, dopustiti „**da se radost počne buditi, poput trajnog ali čvrstog povjerenja, čak i usred naježih tjeskoba**“. Da nas ohrabri, Sveti Otac nas ovdje upućuje na riječi iz Tužaljki: „**Duši je mojoj oduzet mir i više ne znam što je sreća!...To nosim u srcu i gajim nadu u sebi. Dobrota Jahvina nije nestala, milosrđe njegovo nije presušilo. Oni se obnavljaju svako jutro: tvoja je vjernost velika! ... Dobro je u miru čekati spasenje Jahvino**“ (Tuž 3,17. 21-23.26). Pitam sebe i Vas: Jesam li ja dijete uskrsnuća ili je kod mene stalno korizma?“

7. Sveti Otac veli da smo „**često u napasti tražiti izgovore i optužbe, ponašajući se kao da ćemo biti radosni tek kad se ispuni bezbroj uvjeta. To se događa zato što 'tehnološko društvo nudi mnoštvo prigodu za zadovoljstvo, ali teško uspijeva probuditi radost.**““ Evo svjedočanstva Svetog Oca: „**Mogu reći da su najljepši i najprirodniji izrazi radosti koje sam vidio u svom životu bili oni u vrlo siromašnih osoba koje imaju malo toga na što se mogu navezati. Pamtim također istinsku radost osoba koje su, i usred velikih profesionalnih obveza, znale sačuvati gorljivo, velikodušno i jednostavno srce. Ti se izrazi radosti, na različite načine, napajaju na izvoru sve veće ljubavi Boga koji nam se objavio u Isusu Kristu. Neću se umoriti ponavljati**

one riječi Benedikta XVI koje nas uvode u samu srž evanđelja: 'Biti kršćanin nije rezultat neke etičke odluke ili neke velike ideje, već je to susret s događajem, s Osobom, koja životu daje novi obzor i time konačni pravac.'"

8. **Drage sestre, susret s Božjom ljubavlju izbavlja nas iz skučenosti i izvor je radosnog prijateljstva. U susretu s Isusom Kristom otkrivamo istinu o svom biću. Tu se „krije izvor i nadahnuće svega našega evangelizacijskog djelovanja. Jer ako je netko prihvatio tu ljubav koja mu ponovno daje smisao života, kako može obuzdati želju da je podijeli s drugima?"**

2. Blaga i okrepljujuća radost evangelizacije

9. **„Dobro uvijek teži tome da se širi“, govori Sveti Otac. Istinsko „iskustvo istine i ljepote po samoj svojoj naravi teži tome da raste u nama i svaka osoba koja je iskusila duboko oslobođenje stječe veću osjetljivost na potrebe drugih“. Tu mi se nameće pitanje: U kojoj mjeri dopuštam da dobro, istina i ljepota Božja rastu u meni? Raste li s time i moja zainteresiranost za potrebe drugih? Sveti Otac napominje da nas u vezi s tim ne bi smjele čuditi Pavlove riječi: „**ljubav nas Kristova obuzima“ (2Kor 5,14); „jao meni ako evanđelja ne navješćujem“ (1Kor 9,16).****

10. **„Evanđelje nam pruža priliku živjeti na jednoj višoj razini, ali ne s manjim intenzitetom: Život jača kada se daje, a kopni u osamljenosti i lagodnosti. (...) Kada Crkva poziva vjernike na evangelizacijsko djelovanje, ne čini ništa drugo već im pokazuje pravi dinamizam osobnog ostvarenja: 'Ovdje otkrivamo drugi duboku zakon stvarnosti: život raste i sazrijeva u mjeri u kojoj ga darujemo za život drugih. To je, u konačnici, značenje poslanja (misije).' Prema tome, navjestitelj evanđelja nikada ne bi smio imati trajno žalosno lice kao da je na pogrebu.“ Kakvo je moje lice i što odražava? Jesam li pogrebnik ili navjestitelj Radosne vijesti spasenja? Sveti Otac poziva da „ponovno otkrijemo i probudimo svoj žar, 'blagu i okrepljujuću radost naviještanja, pa i onda kada treba sijati u suzama. (...) I neka svijet našeg vremena koji traži, sad u tjeskobi, sad u nadi, uzmogne primiti Radosnu vijest ne od tužnih i malodušnih, nestrpljivih i tjeskobnih navjestitelja, nego od službenika Evanđelja čiji život izaruje žarom, koji su prvi u sebe primili Kristovu radost'“.**

Neprolazna novost

11. O kakvoj je to neprolaznoj novosti riječ? Sveto Otac govori: „Obnovljeni navještaj pruža vjernicima, također onim mlakima i onima koji svoju vjeru ne provode u djelo u vlastitom životu, novu radost u vjeri i evangelizacijsku plodnost“. U središtu je uvijek „Bog koji je očitovao svoju beskrajnu ljubav u Kristu umrlom i uskrsnom. On neprestano obnavlja svoje vjernike, bez obzira na njihovu dob, njihova 'snaga se obnavlja, krila im rastu kao orlovima, trče i ne sustaju, hode i ne more se' (Iz 40,31). Krist je 'evanđelje vječno' (Otk 14,6) i 'jučer i danas isti je – i uvijek' (Heb 13,8), ali njegovo bogatstvo i njegova ljepota su neiscrpni. On je uvijek mlad i stalni izvor novosti. Crkva se ne prestaje diviti 'dubini bogatstva, i mudrosti, i spoznanju Božjem' (Rim 11,33). Sveti Ivan od Križa govorio je: 'Božja mudrost i znanje tako su duboki i beskrajni da duša, koliko god da ih poznavala, može sve dublje u njih ponirati.' Ili, kao što je govorio sveti Irenej: 'svojim dolaskom (Krist) je donio sa sobom svaku novost.' Svojom novošću on uvijek može obnoviti naš život i našu zajednicu, i premda je upoznala mračna razdoblja i crkvene slabosti, kršćanska poruka nikada ne stari.... Svaki put kada se trudimo vratiti izvoru i ponovno otkriti izvornu svježinu evanđelja, javljaju se novi putovi, kreativne metode s različitim oblicima izraza, rječitiji znakovi, riječi bremenite novim značenjem za današnji svijet. Zapravo, svako evangelizacijsko djelovanje uvijek je 'novo'“.

12. To je uvijek njegovo djelo bez obzira na naše osobno zauzimanje. „Isus je 'prvi i najveći blagovjesnik'. U svakom obliku evangelizacije na prvom je mjestu uvijek Bog“. On nas je pozvao i potaknuo snagom svog Duha da budemo njegovi suradnici. „U čitavom životu Crkve mora se uvijek očitovati da je inicijativa na Božjoj strani, da je on prvi 'ljubio nas' (1Iv 4,10) i da 'Bog ...daje rasti' (1Kor 3,7). To nam uvjerenje omogućuje sačuvati radost u jednoj tako zahtjevnoj i izazovnoj zadaći koja obuhvaća naš život u cjelini. Traži od nas sve, ali istodobno nam i nudi sve“.

13. Vjernik je čovjek koji ne zaboravlja djela Božjih i onih koji su se prije nas odazvali i stavili u službu navjestitelja Božje radosne vijesti. Sveti Otac veli da je „sjećanje (memorija) dimenzija naše vjere“. Kod ustanovljenja

euharistije Isus govori: 'Ovo činite na moju uspomenu!' (Lk 22,19). Zato Sveti Otac govori: „**Isus nam ostavlja euharistiju kao svakodnevni spomen Crkve, koji nas sve više uvodi u događaj Uskrsa. Evangelizacijska radost uvijek blista na pozadini zahvalnog sjećanja: to je milost za koju trebamo moliti. Apostoli nikada neće zaboraviti trenutak u kojem je Isus dotaknuo njihovo srce: 'Bila je otprilike deseta ura (četiri popodne)'**“ (Iv 1,39). Sveti Otac nas ovdje upućuje na neke svjedoke i osobe kojih se rado spominjemo i koje su nas uvele u vjeru: „Zato i mi opkoljeni tolikim oblakom svjedoka, odbacimo od sebe svako breme i grijeh koji lako zavodi, te ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena!“ (Heb 12,1); „Spominjite se svojih glavara koju su vam navješćivali riječ Božju“ (Heb 13,7); „Imajući na pameti neprijetvornu vjeru koja je u tebi – onu vjeru koja je najprije prebivala u tvojoj baki Loidi i tvojoj majci Euniki“ (2Tim 1,5). Sveti Otac zaključuje: „**Vjernik je u biti 'onaj koji se sjeća'**“.

3. Nova evangelizacija za prenošenje vjere

14. U uvodu smo napomenuli da je to bila teme Biskupske sinode od 7. do 28. listopada 2012. godine. „**Na Sinodi se podsjetilo da je nova evangelizacija poziv upućen svima i u osnovi se provodi na tri područja.** To su:

a/. „**područje *redovitog pastoralata*, 'oživljenog vatrom Duha, da zapali srca vjernik koji redovno pristupaju pričesti i okupljaju se na Dan Gospodnji da se hrane njegovom Riječju i Kruhom vječnoga života'**“

b/. „***krštene osobe čiji životi ne odražavaju zahtjeve krštenja***“.

c/. „***oni koji ne poznaju Isusa Krista ili su ga uvijek odbacivali. ...Svi imaju pravo primiti evanđelje. Kršćani imaju zadaću naviještati ga ne isključujući nikoga, ne kao oni koji nameću novu obvezu, nego kao oni koji dijele jednu radost, ukazuju na obzor ljepote i koji pozivaju druge na bogatu gozbu. Crkva ne raste kroz prozelitizam, već 'privlačnošću'***“.

15. Ovdje sada Sveti Otac spominje poziv blaženog Ivana Pavla II „**kako se 'ne smije nikako izgubiti ravnost u naviještanju onima koji se daleko od Krista, jer to je prva zadaća Crkve'. Misijsko djelovanje 'još je danas najveći izazov za Crkvu' i 'pitanje misija mora biti na prvome mjestu'**“.

Sveti Otac sada ovdje donosi izjavu južnoameričkih biskupa: „**Ne možemo mirno i pasivno**

čekati u našim crkvama“ i da je nužno „prijeći s jednog pastorala pukog čuvanja na izrazito misijski pastoral“. Ta je zadaća i nadalje izvor najvećih radosti za Crkvu: 'na nebu (će) biti veća radost zbog jednog obraćena grešnika negoli zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenja'" (lk 15,7).

Svrha i ciljevi pobudnice

16. Sveti Otac navodi da je „**prihvatio poziv sinodskih otaca da sastavi ovu pobudnicu. U tome sam se koristio bogatstvom sinodskih radova. Potražio sam usto i savjet nekih osoba i želim izraziti zabrinutosti koje me zaokupljaju u ovome konkretnom času evangelizacijskog djelovanja Crkve**“.

Papa dotiče brojna pitanja vezana uz evangelizaciju u današnjem svijetu, ali, kako navodi, ne ulazi detaljno u ta pitanja koja iziskuju daljnje proučavanje i pomno produblјivanje. Isto tako navodi da se od papinskog učiteljstva ne treba očekivati konačne i cjelovite odgovore koji se tiču Crkve i svijeta. Na biskupima je zadaća raspoznavati probleme koji se pojavljuju na njihovim područjima. Papa razmišlja i o "promjeni papinstva" u pravcu veće kolegijalnosti i "zdrave decentralizacije".

17. Papa u pobudnici predlaže neke smjernice **“koje mogu potaknuti i usmjeravati čitavu Crkvu u novoj etapi evangelizacije, punu žara i vitalnosti”**.

Na temelju učenja dogmatske konstitucije Lumen gentium Papa se u pobudnici zadržao na sljedećim pitanjima: **reforma Crkve u misijskom pogledu; iskušenja s kojima se suočavaju pastoralni djelatnici; Crkva shvaćena kao čitav Božji narod koji evangelizira; homilija i njezina priprema; uključivanje siromašnih; mir i dijalog u društvu te duhovne motivacije za misijski rad.**

18. Sveti Otac je tim pitanjima pristupio dosta opširno i to iz razloga: **„da pokažem praktičnu važnost tih pitanja za sadašnju zadaću Crkve. Sva ta pitanja, naime, pomažu oblikovati određeni način evangelizacije koji vas pozivam da prihvatite u svakom djelovanju koje poduzimate. Na taj način možemo, usred našeg svakodnevnog rada, prihvatiti ono na što nas poziva Božja riječ: 'Radujte se u Gospodinu uvijek! Ponavljam: radujte se!'" (Fil 4,4).**

Drage sestre, hvala vam na pozornosti i strpljivoj ljubavi.

